

Om dincolo de sine (1)

de Slavomir ALMĂJAN

În "Întocmirea clipei" vorbeam despre limitele pe care căderea în păcat le-a impus condiției umane. Povara timpului pe umerii fragezi ai omului, colivia spațiului tridimensional, discrepanța enormă dintre a vrea și a putea, au creat de-a lungul timpului un haos de intenții, de agende politice și doctrine, menite să producă ceea ce nu poate fi produs, să producă ceea ce altădată am posedat, dar am pierdut prin părtășia primară cu șarpele din Eden. Pe lângă urgia cătușelor spațiului tridimensional, asumată prin intenția noastră de a fi "liberi", există o și mai apăsătoare robie, cea a individualității neintegrate în mecanismul interdependenței. Cu atât mai cruntă este această apăsare cu cât acceptarea limitelor noastre în relație cu creația se rezumă doar la o dureroasă resemnare, deci definirea existenței noastre ca un absolut nonsens. Stare din urmă este mai degrabă maladivă având în vedere resursele pe care Dumnezeu le-a pus în noi, resurse menite să ne adapteze mediului degenerativ în care ne-am născut. Leacul, după cum vă puteți imagina, stă în capacitatea noastră de a comunica, trup cu trup, suflet cu suflet, spirit cu spirit... Avem deja trei nivele de unitate care pot produce miracolul viețuirii omului dincolo sau mai presus de propriile lui limite. Dacă nu accepți ideea de miracol, capacitatea ta de a discerne se va izbi de un șir întreg de paradoxuri... Omul în sine, un univers mărginit de însuși fuga lui de mărginire, este o tragedie, pe când omul în umanitate, legat și restrâns de legea interdependenței, este o forță. Atât de adevărat este acest lucru încât Dumnezeu însuși o recunoaște:

1. *Tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte.*
2. *Pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie în țara Sinear; și au descălecat acolo.*
3. *Și au zis unul către altul: „Haidem! Să facem cărămizi, și să le ardem bine în foc.” Și cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smoala le-a ținut loc de var.*
4. *Și au mai zis: „Haidem! Să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul, și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului.” Deut.1.18*
5. *Domnul S-a pogorât să vadă cetatea și turnul, pe care-l zideau fiii oamenilor. Deut.18.21*
6. *Și Domnul a zis: „Iată, ei sint un singur popor, și toți au aceeași** limbă; și iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împedea să facă tot ce și-au pus în gând. (Genesa 11: 1-6)*

Criteriul puterii în unitate, enunțat de Dumnezeu, și-a dovedit credibilitatea de-a lungul istoriei, atât prin aplicarea acestuia cât și prin negare... Triburile sălbatice și înfometate ale Mongoliei au devenit o teroare căreia nimenea nu i-a putut rezista. Sub mâna lui Gingis Han ele au devenit un tăvălug înaintea căruia "glorioasele" regate ale vremii erau ca pleava uscată în furtună... Dezbinarea, pe de altă parte, s-a dovedit a fi începutul oricărei căderi...

7. *Dacă o împărăție este dezbinată împotriva ei însăși, împărăția aceea nu poate dăinui.*
8. *Și dacă o casă este dezbinată împotriva ei însăși, casa aceea nu poate dăinui. (Marcu 3: 24-25)*

Așa cum am spus, existența omului în sine este o tragedie. Singurătatea, este una dintre ultimele urgii prăvălindu-se peste ființa umană... Lipsa de dragoste și de țel a adus omenirea la starea în care ea este desbinată împotriva ei înseși, deci la starea în care ea nu mai poate dăinui... Sfârșitul umanității, așa cum o știm azi, înainte de glorioasa izbăvire și reșezare a domniei divine și veșnice, este precedat, așa cum Domnul Isus spune prin aceeași deplorabilă stare de desbinare...

9. *Atunci mulți vor* cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții.*

*Cap.11.6; 13.57. 2 Tim.1.15; 4.10,16.

10. *Se vor scula mulți* prooroci mincinoși, și vor** înșela pe mulți.*

*Cap.7.15. Fapt.20.29. 2 Pet.2.1. **1 Tim.4.1. Vers.5,24.

11. *Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. (Matei 24:10-12)*

Nici nu este de mirare că țelul primar al puterilor întunericului este cel de a cauza și a prolifera singurătatea și desbinarea. Fără să fiu legalist, îndrăznesc să afirm că avansările tehnologice de azi

au contribuit și contribuie în deplină măsură la aceasta... Industria plăcerilor a creat surrogate a tot ceea ce era menit să aibe efecte benefice asupra omului ca ființă socială... Gândiți-vă, ce putere stă în simpla rostire de "haideți să facem!" ori "veniți să ne bucuram!". Ce efect minunat asupra identității noastre de români a avut simplul îndemn: "Scrieți, fraților, numai scrieți!" Rostitorul acestui simplu îndemn nu a bănuț că va pune un luceafăr pe firmamentul poeziei române și nu a bănuț pleiadele de luceferi care îi vor urma... Unitatea zidită prin entuziasmul junimiștilor a pus omul în cadrul umanității mult dincolo de limitele lui personale!

Ce-ar fi realmul Carpaților fără frățietatea de limbă întocmită în șezătorile noastre? Unde ar fi fost doinele și colindul?

Da, omul în el însuși este o tragedie... Este precum îtblânzitorul sfârtecat de fiara preferată. Da, omul în sine, decimat în lupta cu fiara din el nu poate dăinui! Orice scop nobil, orice țintă demnă de a fi atins de entuziasmul lui trebuie să existe dincolo de el și puterea de a atinge scopul sau ținta este întotdeauna dincolo de limitele lui ca individ. În puterea îndurării, Creatorul a zămislit, prin înțelepciunea Lui nemărginită, ca o alinare la durerea pierderii Edenului, un loc de odihnă și de biruință pentru om, un loc în dincolo de el însuși... Familia! Odată cu asta a venit și puterea de a stăpâni. De a stăpâni pământul! "creșteți, înmulțiți-vă și stăpâniți..." Desigur, individualismul, manifestat în mod special în persoane proeminente pare să glorifice suficiența omului în relația cu societatea. Desigur că aceasta este doar o aparență pe care cei cu pricină doresc s-o mențină. "Puterea-l e în taină legată de aceste..." spunea Eminescu referindu-se la Napoleon jubiland în mijlocul gloatelor... Mass media de azi este orientată și dedicată aceluiaș nedemn scop, de a glorifica suficiența individului în raport cu societatea. Suveranitatea comercialismului s-a așezat cu tentaculele-i nemiloase asupra sufletului omenesc. Individul poate fi dominat și manipulat cu ușurință. Principiul "dezbină și conduce" este în spatele producerii poftei și satisfacerii ei prin mai sus menționatele surrogate de satisfacții. În același timp, setea de plăceri a atins limitele care depășesc cu mult bunul simț. Omul în el însuși, tragedie de proporții cataclismice, este nu numai un jungher între coastele societății umane dar și o blasfemie la adresa ordinii dătătoare de siguranță și stabilitate, impuse de Dumnezeu.

Prima instituție divină care a primit această rană de moarte, egoismul, este familia. Vom încerca, în capitolele următoare, să expunem cangrena care a cuprins familia decisă să se retragă în ea însăși, și tot efectul de domino sub semnul căruia societatea își consumă ultima respirație.